

El negociant del futbol

El nou director general del València CF, Mateu Alemany, és un expert negociant del món del futbol que ha fet fortuna i conreat èxit professional durant 16 anys de gestió a l'RCE Mallorca.

Per Miquel Payeras

El 1989 el president del Reial Club Esportiu Mallorca, Miquel Contestí, contractà un jove advocat de 26 anys com a adjunt a la gerència. S'iniciava la meteòrica carrera de Mateu Alemany cap a l'èxit professional i la fortuna

Carrera meteòrica

Quan el 1992 la llei obligà els clubs de futbol professional a convertir-se —tots menys Madrid, Barça, Osasuna i Athletic de Bilbao— en societats anònimes esportives (SAE), Contestí cedí el club als nous propietaris: un grup liderat pel metge i empresari de la sanitat Miquel Dalmau i també per l'empresari turístic Gabriel Barceló. La mà dreta de Contestí, el jove advocat, no partí amb ell sinó que es convertí en gerent de la SAE.

El 1995 Dalmau i Barceló, pressionats per les pèrdues econòmiques del club, decidiren vendre les seves accions del Mallorca. Alemany buscà un nou propietari a mida. El trobà a Barcelona. Aleshores Antonio Asensio era un empresari d'èxit que d'un petit taller d'arts gràfiques de son pare havia creat l'imperi anomenat Grup Z. Interessat en el món del futbol, o més específicament en el negoci dels drets d'emissió del futbol per televisió (no debades era copropietari d'Antena 3), havia agafat el control del Màlaga i l'Hèrcules, i veié en el Mallorca d'Alemany una bona oportunitat per reforçar la seva posició amb vista a la disputa pel control dels drets televisius del futbol. L'empresari i l'advocat es van entendre. Asensio comprà el Mallorca i hi posà de president el metge mallorquí Bartolomé

L'advocat Mateu Alemany s'inicià en el món de la gestió futbolística quan només tenia 26 anys i entrà com a ajudant de gerència al Mallorca.

Beltrán, que s'havia fet famós a través d'una programa de la cadena televisiva del Grup Z. Però qui portava el control de la SAE era Alemany.

L'època del Mallorca presidit per Beltrán es recorda a l'illa amb estimació. Després d'una primera temporada regular en vingueren d'altres plenes d'èxits esportius, fins i tot el Mallorca robà al algun jugador al Reial Madrid —com Samuel Eto'o, que després fou venut al Barcelona—. L'afició estava contenta. També van ser temps d'un fort augment del pressupost, de crear un ampli organigrama professional de la SAE molt ben pagat... però això no interessava a la massa social per a la qual Alemany era un desconegut. Quan el 1998 Beltrán fou substituït en la presidència per l'arquitecte Guillem Reynés, el gerent ja era l'home imprescindible. No importava qui fos el president —que al cap i a la fi és un càrrec honorífic— perquè el poder l'exercia Alemany per delegació d'Asensio. Foren els anys més dolços. Quan guanyà molts diners i el seu prestigi es disparà a l'alça entre els experts del món del futbol a tot l'Estat i a Europa.

Asensio morí el 2001 com a conseqüència d'un càncer al cervell. El seu fill mantingué inicialment la propietat però durant els dos anys següents la SAE tingué problemes econòmics molt seriosos. Alemany buscà diners i els trobà. Aconseguí que un empresari de negocis nocturns, Bartolomé Cursach —avui a la presó per possibles múltiples delictes relacionats amb l'anomenada màfia policial de l'Ajuntament de Palma: extorsió, amenaces, drogues, dos possibles homicidis...— deixés al club el capital que necessitava, vora set milions d'euros. Quan el fill d'Asensio decidí, el 2003, finalment vendre la SAE mallorquina, Alemany ja devia tenir previst qui en seria el nou propietari. L'empresari que havia fet el préstec, Cursach. En efecte, qui ara està emprisonat es convertí en el màxim accionista de l'entitat, però no en el president. A Cursach el protagonisme mediàtic li provoca al·lèrgia. Així que cedí

la presidència a qui controlava la gestió executiva de la SAE: Mateu Alemany.

Alemany havia arribat al cim de la seva carrera professional en el Mallorca. Se'l disputaven altres clubs que el volien de director general, com el Reial Madrid que, a pesar que sovint s'havia enfrontat a Florentino Pérez, el mandatari madrileny sabé apreciar la capacitat de gestió del mallorquí. No obstant, ell feia orelles de marxant a totes les ofertes. Estava bé on estava: controlava el Mallorca, la feina l'apassionava, el seu prestigi era reconegut pertot i guanyava grans quantitats de diners.

Tot canvià radicalment el 2005.

La sortida i el retorn

Cursach cedí tot el protagonisme a l'advocat. Tot i amb això, no se sentia còmode i finalment decidí, al cap de dos anys, vendre les seves accions. Pareixia que

MOLT IMPORTANT DEU HAVER ESTAT L'OFERTA DE PETER LIM PERQUÈ MATEU ALEMANY HAGI DEIXAT L'ILLA I ELS SEUS NEGOCIS

seria una altra operació de les ja realitzades per Alemany. O sigui, que, fos qui fos el màxim accionista, ell continuaria controlant realment el club i la SAE. En aquesta ocasió, però, no anà així. Un pic feta la compra-venda el 2005, es veié tot d'una que el nou accionista majoritari, un constructor i especulador immobiliari anomenat Vicenç Grande, volia tot el protagonisme per a si mateix i, també, el control absolut de la gestió de la SAE. El xoc no es va torbar gens ni mica. Alemany sortia del Mallorca poc després de l'entrada de Grande, i deixava enrere 16 anys a l'entitat, la majoria dels quals dirigint-ho tot.

L'advocat es retirà, però al cap de poc començà a pensar en un retorn espectacular. No al Mallorca, ni a cap altre club, sinó a la presidència de la Federació Espanyola de Futbol. Es presentà a les eleccions que se celebraren el 2007. Tanmateix, fracassà. A partir d'aleshores es dedicà al golf i a la vela, les seves dues passions esportives, i a invertir el bon capital adquirit durant els anys de gestió del Mallorca en diversos negocis. A pesar de la màxima discreció de què fa gala Alemany, aquest setmanari ha sabut que va invertir en establiments de diversió nocturna, en el mercat immobiliari i també en empreses relacionades amb diferents esports, com el pàdel.

Quan el 2008 el Mallorca entrà en concurs de creditors —com tot el grup d'empreses de Vicenç Grande— inicià una caiguda en picat cap al desastre per culpa del gran deute que arrossegava, uns 50 milions. Aleshores els administradors concursals pensaren, per evitar la desaparició, en algun comprador que per pocs diners pogués comprar i gestionar amb garanties l'empresa futbolística. No tingueren dubtes sobre la persona més pertinent. El 30 de juny de 2009 Grande fou obligat pel jutjat a acceptar l'oferta d'Alemany d'un milió i mig d'euros per les seves accions de la SAE. "Em sent expropiat", va dir el constructor davant dels periodistes. Al cap d'un any l'advocat va vendre per dos milions els mateixos títols de propietat a un grup liderat per Llorenç Serra Ferrer.

Des de l'estiu de 2010 Mateu Alemany es dedicà a gestionar els seus negocis. Sempre que li demanen sobre la qüestió, respon amb evasives. No li agrada parlar-ne. "Van molt bé", sol dir, per tant car la qüestió. Durant més de sis anys no aparegué en públic més que una vegada. La següent fou per la presentació com a nou director general de la SAE València CF. Molt important deu haver estat l'oferta del propietari d'aquest club, Peter Lim, perquè Mateu Alemany hagi deixat l'illa i els seus negocis i tornar a primera línia de la gestió d'una empresa futbolística. ●